

คำวินิจฉัยของ พลตำรวจเอก สุวรงค์ สุวรงค์เวช ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๒/๒๕๕๘

วันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘ ว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๓ เฉพาะพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต ตอนที่ ๑๒ ว่าด้วยกิจการที่ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐ ประเภทที่ ๑๒.๐๑ กิจการโทรคมนาคม มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๐ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๓๕ (๒) และมาตรา ๕๐ หรือไม่

ข้อเท็จจริงการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ

ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา (ผู้ร้อง) มีหนังสือลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๖ เสนอเรื่องพร้อมความเห็นเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘ สรุปข้อเท็จจริงได้ดังนี้

๑. ผู้ร้องได้รับหนังสือร้องเรียนจากนายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง และคณะ และนางสาวสายรุ้งทองพลอน และคณะ ว่าพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖ และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งกำหนดพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตขึ้นใหม่ โดยขยายฐานพิกัดไปยังกิจการโทรคมนาคม ในอัตราร้อยละ ๕๐ ตามมูลค่าบริการ ในฐานะที่เป็นกิจการที่ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐ นั้น ขัดกับรัฐธรรมนูญ โดยให้เหตุผล สรุปได้ว่า

(๑) บทกฎหมายที่กำหนดให้ขยายฐานพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตให้คลุมไปถึง “กิจการโทรคมนาคม” ซึ่งแต่เดิมเป็นกิจการที่ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐนั้น ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ เนื่องจากมาตรา ๔๐ บัญญัติให้คลื่นความถี่เป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะย่อมเห็นได้ชัดเจนว่ามีเจตนารมณ์มุ่งคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในการใช้สอยทรัพยากรสื่อสารของชาติและโดยเสมอหน้ากัน และเพื่อเป็นหลักประกันในเรื่องดังกล่าว รัฐธรรมนูญจึงได้กำหนดให้มีองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่และกำกับดูแลการประกอบกิจการ

ธุรกิจเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรคลื่นความถี่โดยแยกเป็นอิสระจากรัฐบาล ดังปรากฏในพระราชบัญญัติ
องค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ และกำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม
พ.ศ. ๒๕๔๓ และพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ การตราพระราชกำหนด
ให้มีการเรียกเก็บภาษีสรรพสามิตจากกิจการโทรคมนาคมในอัตราร้อยละ ๕๐ ของมูลค่าหรือกึ่งหนึ่ง
ของรายรับโดยให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังประกาศลดอัตราลงได้ตามกฎหมายภาษีสรรพสามิต
เช่นนี้จึงเท่ากับเป็นการลดอำนาจในการกำหนดค่าธรรมเนียม ค่าเช่าโครงข่ายและค่าตอบแทน
หรือค่าธรรมเนียมการอนุญาตตามมาตรา ๕๑ (๕) และมาตรา ๕๑ (๘) ของพระราชบัญญัติองค์กร
จัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓
และโอนอำนาจกำกับดูแลด้านการเงินขององค์กรอิสระให้ไปตกอยู่ได้บังคับอำนาจของรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการคลัง ซึ่งอาจใช้ดุลพินิจปรับเปลี่ยนพิกัดหรืออัตราภาษีสรรพสามิตได้เสมือนนั้น ย่อมกระทบ
ต่อโครงสร้างค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายอื่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เท่ากับกระทบต่ออำนาจอิสระในทางการเงิน
อันเป็นสาระสำคัญของหลักความเป็นอิสระขององค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญมีหน้าที่ในการกำกับดูแล
กิจการวิทยุโทรทัศน์ และโทรคมนาคม อีกทั้งการตั้งพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตสำหรับ “กิจการ
โทรคมนาคม” ยังไม่ชอบด้วยหลักการในทางภาษีสรรพสามิต ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมพฤติกรรม
การบริโภคสินค้าหรือบริการให้อยู่ในระดับจำกัด ดังนั้น การตั้งพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตสำหรับ
“กิจการโทรคมนาคม” ดังกล่าวย่อมเป็นการขัดต่อหลักการส่งเสริมให้ประชาชนติดต่อสื่อสารกันได้
โดยอิสระ ซึ่งเป็นประโยชน์สูงสุดของประชาชนในระดับชาติและระดับท้องถิ่น ตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๔๐ ด้วย

ทั้งนี้ แม้ว่ามาตรา ๘๐ ในบทเฉพาะกาลแห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และ
กำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ จะให้อำนาจ
นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี รักษาการตามกฎหมายก็ตาม แต่โดยหลักการทั่วไปแล้ว การเป็นผู้รักษาการนั้น
ย่อมไม่ริเริ่มเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือแนวปฏิบัติที่เป็นของใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้อง
ไม่สร้างกลไกที่เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติหน้าที่ขององค์กรอิสระผู้มีอำนาจหน้าที่แท้จริง ทำให้ กทช.
ไม่สามารถปรับปรุงแก้ไขในส่วนสำคัญได้ ไม่สามารถปรับปรุงกฎหมายให้กับรายใหม่เพื่อส่งเสริม
การแข่งขันได้เต็มที่

(๒) บทกฎหมายที่กำหนดให้ขยายฐานพิทักษ์อัตราภาษีสรรพสามิตให้คลุมไปถึง “กิจการโทรคมนาคม” ในฐานะที่เป็นกิจการที่ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐ ขัดต่อหลักเสรีภาพในการประกอบกิจการและประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคสาม และมาตรา ๕๐ กล่าวคือ การกำหนดให้ผู้ประกอบการกิจการโทรคมนาคมต้องจ่ายภาษีสรรพสามิตให้แก่กระทรวงการคลังในอัตราเดียวกันทุกราย ทั้ง ๆ ที่ผู้ประกอบการรายใหม่ไม่เคยได้รับสิทธิพิเศษใดๆ จากรัฐมาก่อนในขณะที่ผู้ประกอบการเดิมซึ่งรับสัมปทานจากรัฐในรอบหลายปีที่ผ่านมา เคยได้รับสิทธิพิเศษจากสัญญาร่วมการงานมากมาย เช่น การได้รับคลื่นและเลขหมายโทรคมนาคม โดยไม่ต้องออกค่าใช้จ่าย การได้สิทธิผูกขาดไปช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการช่วยสร้างฐานลูกค้าขนาดใหญ่และพัฒนาเครื่องหมายการค้าและบริการของตนเอง เป็นต้น นอกจากนี้ ภายใต้โครงสร้างของภาษีสรรพสามิตกิจการโทรคมนาคม ผู้ประกอบการรายเดิมไม่ต้องรับภาระเพิ่มขึ้นจากอัตราภาษีที่ตราขึ้นใหม่ เพราะสามารถนำไปหักลดจากส่วนแบ่งรายได้ที่ต้องจ่ายแก่องค์กรโทรศัพท์แห่งประเทศไทย (ทศท.) ในขณะที่ผู้ประกอบการรายใหม่ซึ่งไม่เคยได้รับสิทธิหรือประโยชน์พิเศษกลับต้องร่วมรับภาระในการชดเชยส่วนแบ่งรายได้ตามสัมปทานเดิมในรูปภาษีสรรพสามิต และหากในอนาคตมีการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตในอัตราร้อยละ ๕๐ ตามพระราชกำหนดฉบับนี้ ก็จะเท่ากับว่าเป็นการยกเลิกการจ่ายส่วนแบ่งรายได้ตามสัญญาร่วมการงานให้กับบริษัทธุรกิจโทรคมนาคมรายเดิมไปโดยปริยาย ทั้งหมดนี้ล้วนแต่เป็นเงื่อนไขที่ทำให้ผู้ประกอบการรายใหม่ไม่ได้รับความเป็นธรรม ทำให้ผู้ประกอบการรายใหม่ที่มีฐานลูกค้าเล็กกว่า มีต้นทุนในระยะเริ่มต้นในการให้บริการต่อหน่วยสูงกว่าผู้ประกอบการรายเดิมที่มีฐานลูกค้าใหญ่กว่า ซึ่งจากงานวิจัยของ ดร.สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ พบว่า ต้นทุนของผู้ประกอบการรายใหม่ก่อนจะมีการเก็บภาษีสรรพสามิตจะสูงกว่าผู้ประกอบการรายเดิมเฉลี่ยประมาณร้อยละ ๑๕.๕ และหากมีการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ ๑๐ ของค่าบริการ (ในกรณีโทรศัพท์มือถือ) ก็จะส่งผลให้ผู้ประกอบการรายใหม่มีต้นทุนต่อหน่วยสูงกว่าผู้ประกอบการรายเดิมราวร้อยละ ๒๗ จึงมีผลทำให้ผู้ประกอบการรายใหม่ไม่สามารถเข้าสู่ตลาดและแข่งขันกับผู้ประกอบการรายเดิมได้ ตลาดโทรคมนาคมในประเทศไทยจึงมีแนวโน้มผูกขาด ซึ่งจะทำให้ผู้บริโภคได้รับบริการโทรคมนาคมที่มีราคาแพง เช่นเดียวกับความเห็นและข้อเสนอแนะเรื่อง “การเก็บภาษีสรรพสามิตกิจการโทรคมนาคม” ของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งระบุว่า การจัดเก็บภาษีสรรพสามิตกิจการโทรคมนาคมจะส่งผลกระทบต่อวงกว้างโดยทำให้ผู้ประกอบการที่จะเข้ามาใหม่เสียเปรียบ ด้วยเหตุนี้ การใช้มาตรการภาษีสรรพสามิตในกิจการโทรคมนาคมจึงมีผลให้เป็น

การเพิ่มต้นทุนเฉลี่ยแก่ผู้ประกอบการรายใหม่ชนิดที่มีได้เป็นไปตามวิถีทางปกติในตลาดเป็นการกำหนดมาตรการของรัฐที่เป็นการกีดกันทางการค้าต่อผู้เข้าแข่งขันรายใหม่ ในตลาดกิจการโทรคมนาคมอันเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคสาม และมาตรา ๕๐

(๓) การใช้มาตรการทางภาษีสรรพสามิตในกิจการโทรคมนาคม ทำให้ผู้บริโภคลดประโยชน์ขัดต่อหลักการคุ้มครองผู้บริโภค ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ เนื่องจากแต่เดิมการดำเนินกิจการโทรคมนาคมของผู้ประกอบการไม่ต้องจ่ายภาษีสรรพสามิตกิจการโทรคมนาคม การกำหนดให้มีภาษีสรรพสามิตกิจการโทรคมนาคมขึ้นย่อมทำให้ผู้ประกอบการผลัดภาระภาษีไปให้ผู้บริโภคได้ โดยการไม่ลดค่าบริการตามพัฒนาการตลาดหรือเทคโนโลยี หรือขึ้นค่าบริการ อันทำให้ผู้บริโภคต้องแบกรับภาระจ่ายส่วนแบ่งรายได้ให้รับแทนผู้ประกอบการในที่สุด

(๔) การใช้มาตรการภาษีสรรพสามิตในกิจการโทรคมนาคม ส่งผลให้การแข่งขันในตลาดกิจการโทรคมนาคมมิได้เป็นไปตามวิถีทางปกติในระบบเศรษฐกิจแบบเสรี โดยอาศัยกลไกตลาดย่อมขัดต่อการสนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรี ตามความในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๗ เนื่องจากเป็นไปเพื่อเอื้อพวกพ้องและเครือญาติซึ่งเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจโทรคมนาคม และจะทำให้บริการโทรคมนาคมซึ่งเป็นบริการสาธารณูปโภคมีค่าบริการสูงขึ้น

(๕) การออกพระราชกำหนดจัดเก็บภาษีสรรพสามิตในกิจการโทรคมนาคม เป็นการแบ่งส่วนแบ่งรายได้ตามสัญญาร่วมการทำงานโทรคมนาคมให้เป็นภาษีสรรพสามิตแทน ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓๕ (๒) เนื่องจากการที่รัฐบาลให้ผู้ประกอบการที่รับสัมปทานในปัจจุบัน หักภาระในการจ่ายภาษีสรรพสามิตออกจากส่วนแบ่งรายได้ตามสัญญาร่วมการทำงาน หรือค่าสัมปทาน โดยการตราพระราชกำหนดมีผลกระทบต่อสัญญาสัมปทานที่มีผลใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน

๒. ผู้ร้องได้มีหนังสือถึงกระทรวงการคลังขอให้ชี้แจงข้อเท็จจริงและส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณา ซึ่งกระทรวงการคลังได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ สรุปสาระได้ ดังนี้

(๑) พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖ เป็นบทบัญญัติที่มีเนื้อหาคำหนดให้กิจการโทรคมนาคมเป็นบริการประเภทหนึ่งในพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตเท่านั้น จึงมีขัดต่อหลักการในเรื่องคลื่นความถี่ที่ใช้ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และวิทยุโทรคมนาคมเป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ หรือขัดต่อหลักการแข่งขันที่เป็นธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐

(๒) การจัดเก็บภาษีสรรพสามิตจากกิจการโทรคมนาคมไม่ขัดต่อหลักเสรีภาพในการประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ วรรคสาม มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๘๗ เนื่องจากตามหลักการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตนั้น จัดเก็บจากทั้งผู้ประกอบการรายเก่าและรายใหม่ ในอัตราภาษีเท่ากัน ไม่ได้เลือกปฏิบัติเก็บภาษีสรรพสามิตจากผู้ประกอบการรายใดรายหนึ่ง ดังนั้น มาตรการภาษีสรรพสามิตจึงเป็นมาตรการสร้างความเป็นธรรมให้แก่ผู้ประกอบการในระบบ

(๓) การจัดเก็บภาษีสรรพสามิตจากกิจการโทรคมนาคมไม่ขัดต่อหลักเสรีภาพในการประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ วรรคสาม มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๘๗ เนื่องจากตามหลักการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตนั้น จัดเก็บจากทั้งผู้ประกอบการรายเก่าและรายใหม่ ในอัตราภาษีเท่ากัน ไม่ได้เลือกปฏิบัติจัดเก็บภาษีสรรพสามิตจึงเป็นมาตรการสร้างความเป็นธรรมให้แก่ผู้ประกอบการในระบบ

๓. ผู้ร้องได้มีหนังสือถึงกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ขอให้ชี้แจงข้อเท็จจริงและส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณา ซึ่งกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณา โดยสรุปสาระได้ว่า

(๑) เหตุผลความจำเป็นในการตราพระราชกำหนดทั้งสองฉบับ เนื่องจากเดิมกิจการโทรคมนาคมเป็นกิจการที่ผูกขาดโดยหน่วยงานของรัฐ คือ องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย (ทศท.) และการสื่อสารแห่งประเทศไทย (กสท.) บริษัทเอกชนที่จะเปิดให้บริการทางโทรศัพท์ ทั้งโทรศัพท์พื้นฐานและโทรศัพท์มือถือจะต้องทำสัญญาร่วมการทำงาน โดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแล รวมทั้งแบ่งส่วนรายได้ให้ ทศท. หรือ กสท. แล้วแต่กรณี มีผลใช้บังคับ ประกอบกับการเปิดการแข่งขันอย่างเสรีในกิจการโทรคมนาคม อำนาจในการจัดสรรคลื่นความถี่ การอนุญาตต่างๆ การควบคุม และการกำกับดูแล ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐจึงได้ถูกกำหนดให้เป็นอำนาจของ “คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ” หรือ กทช. ตามพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ แม้ ทศท. และ กสท. จะแปรสภาพเป็นบริษัทมหาชน จำกัด แต่สัญญาร่วมการงานต่างๆ ที่ ทศท. และ กสท. ทำไว้กับบริษัทเอกชน ยังมีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าจะหมดอายุสัญญา คณะกรรมการกำกับนโยบายด้านรัฐวิสาหกิจ (กนร.) ร่วมกับกระทรวงการคลังและกระทรวงคมนาคมจึงได้เริ่มดำเนินการแปรสัญญา

ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยว่าจ้างบริษัทที่ปรึกษาตรวจสอบและกวดขันในการแปร แต่จนถึงปัจจุบันก็ยังไม่สามารถตกลงกันได้ ส่งผลให้รัฐต้องเสียประโยชน์ ซึ่งเป็นผลประโยชน์ส่วนรวม เพราะในขณะที่ ทศท. และ กสท. เป็นรัฐวิสาหกิจ ผลกำไรของ ทศท. และ กสท. ที่ส่งให้กระทรวงการคลัง ถือเป็นผลประโยชน์ของคนไทยทั้งประเทศ แต่เมื่อ ทศท. และ กสท. แปรสภาพเป็นบริษัทมหาชน จำกัด แล้วผู้ที่จะได้ประโยชน์จากผลกำไรของ ทศท. และ กสท. คือ ผู้ถือหุ้น ดังนั้น เพื่อรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมของรัฐ และมีให้กระทบต่อการดำเนินงานของ ทศท. และ กสท. กระทรวงการคลังและกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จึงเห็นควรให้เก็บภาษีจากผู้มีรายได้ในกิจการโทรคมนาคม เพราะภาษีจะสร้างความเป็นธรรมให้กับผู้ประกอบการทุกฝ่าย เนื่องจากผู้ประกอบการทุกรายจะต้องเสียภาษีเสมอภาคเท่าเทียมกัน และภาษีที่เหมาะสม คือ ภาษีสรรพสามิต เพราะมิใช่เป็นการเก็บจากสินค้าและบริการทั่วไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดทั้งสองดังกล่าว

(๒) การจัดเก็บภาษีสรรพสามิตจากกิจการโทรคมนาคม เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงการคลัง ตามพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับใด ๆ กับการใช้อำนาจของ กทข. ตามที่พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ส่วนการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมและค่าบริการในกิจการโทรคมนาคม แม้จะเป็นอำนาจของ กทข. ตามกฎหมาย แต่ก็มิได้หมายความว่า เมื่อ กทข. มีอำนาจดังกล่าว จะไปห้ามมิให้กระทรวงการคลังเก็บภาษีสรรพสามิตในกิจการโทรคมนาคมได้เนื่องจากการดำเนินการดังกล่าวเป็นการใช้อำนาจหน้าที่ของคนละหน่วยงาน และใช้กฎหมายคนละฉบับ ดังนั้น การจัดเก็บภาษีสรรพสามิตจากกิจการโทรคมนาคม ตามพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงต่างจากค่าธรรมเนียมที่คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กทช.) มีอำนาจหน้าที่กำหนดขึ้นตามพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ รวมทั้งไม่เป็นการลดทอนอำนาจของ กทข. ด้วย

(๓) การขยายฐานพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตให้คลุมถึงกิจการโทรคมนาคมในฐานะที่เป็นกิจการที่ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐ ไม่กระทบต่อสัญญาสัมปทานกิจการโทรคมนาคมและไม่เป็นการเพิ่มต้นทุนให้แก่ผู้ประกอบการโทรคมนาคมรายใหม่ให้สูงกว่าผู้ประกอบการรายเดิม

รวมทั้งไม่ทำให้ผู้ประกอบการรายใหม่ไม่สามารถแข่งขันในกิจการโทรคมนาคม และนำไปสู่การผูกขาดตลาดกิจการโทรคมนาคม ซึ่งทำให้ผู้บริโภคเสียประโยชน์ เนื่องจากการยอมให้บริษัทผู้ร่วมการงานจ่ายภาษีสรรพสามิต โดยหักออกจากเงินส่วนแบ่งรายได้ที่ต้องจ่ายให้ ทศท. และ กสท. ซึ่งเท่ากับบริษัทผู้ร่วมการงานไม่ต้องจ่ายภาษีสรรพสามิตนั้น มีเหตุผลมาจากรัฐบาลไม่ต้องการให้ประชาชนต้องจ่ายภาษีสรรพสามิตเพิ่มขึ้นต่างหากจากส่วนแบ่งรายได้ที่จ่ายให้ ทศท. หรือ กสท. แล้วบริษัทผู้ร่วมการงานก็จะผลักภาระภาษีสรรพสามิตให้กับผู้ใช้บริการ ดังปรากฏจากมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖

นอกจากนี้ เนื่องจากปัจจุบันยังไม่สามารถจัดตั้ง กทข. และอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาอนุญาตให้มีผู้ประกอบการด้านโทรคมนาคม เป็นหน้าที่ของ กทข. ตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ดังนั้น ในขณะนี้ จึงยังไม่มีผู้ประกอบการรายใหม่เข้ามาประกอบกิจการแข่งขันกับผู้ประกอบการในปัจจุบัน และถึงแม้ว่าผู้ประกอบการรายใหม่ซึ่งจะเกิดขึ้นจากการอนุญาตของ กทข. จะต้องจ่ายภาษีสรรพสามิตให้กับกระทรวงการคลังโดยไม่อาจหักจากที่ใดได้ แต่ผู้ประกอบการรายใหม่มีข้อได้เปรียบคือ ไม่ต้องจ่ายส่วนแบ่งรายได้ให้ ทศท. หรือ กสท. หากเปรียบเทียบกับกรณีของผู้ได้รับอนุญาตให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่และโทรศัพท์พื้นฐาน รวมทั้งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ กทข. เพียงแห่งเดียว ในขณะที่ผู้ประกอบการปัจจุบันต้องอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ กทข. และ ทศท. หรือ กสท. ตามสัญญาจนกว่าจะหมดอายุสัญญา

อีกประการหนึ่ง เนื่องจากหลักของระบบภาษี คือ ทุกคนจะต้องเสียในอัตราเดียวกันบนฐานเดียวกัน ดังนั้น จะให้คนกลุ่มหนึ่งจ่ายสูงและให้คนอีกกลุ่มหนึ่งจ่ายต่ำกว่าไม่ได้ ส่วนประเด็นความได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้ประกอบการรายเก่าและผู้ประกอบการรายใหม่นั้น โดยที่พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้วางมาตรการช่วยเหลือไว้ในมาตรา ๑๕ ซึ่งบัญญัติให้อำนาจ กทข. กำหนดมาตรการใด ๆ เพื่อสนับสนุนส่งเสริมให้ผู้รับใบอนุญาตรายใหม่มีโอกาสให้บริการโทรคมนาคมในท้องถิ่นที่แข่งขันกับผู้รับใบอนุญาตรายอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพเสมอภาคและเป็นธรรม เช่น ควบคุมมิให้ผู้ประกอบการรายเก่าลดราคา ในขณะที่ผู้ประกอบการรายใหม่ลดได้ เป็นต้น ดังนั้นปัญหาผู้ประกอบการรายเก่าและผู้ประกอบการรายใหม่ จึงเป็นหน้าที่ กทข. ที่จะต้องวางมาตรการช่วยเหลือและจะต้องแก้ไขปัญหายังต่อเนื่อง

๔. ผู้ร้องได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า มีประเด็นที่ต้องพิจารณาปัญหาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ดังนี้

(๑) การตราพระราชกำหนดให้มีการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตในกิจการโทรคมนาคมเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนในการใช้สอยทรัพยากรสื่อสาร ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง หรือไม่ เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นการวางหลักการเกี่ยวกับคลื่นความถี่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม กล่าวคือ กำหนดให้คลื่นความถี่เป็นสาธารณะสมบัติประเภทมิไว้สำหรับประชาชนใช้ร่วมกัน และเป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองไว้โดยชัดแจ้งมิใช่ทรัพยากรสื่อสารที่สงวนไว้เพื่อประโยชน์ของทางราชการโดยเฉพาะดังเช่นที่ผ่านมานในอดีต ดังนั้น การใช้สอยทรัพยากรสื่อสารของประชาชน จึงควรเป็นไปโดยเสรีเท่าที่ไม่ขัดหรือกระทบต่อเสรีภาพของบุคคลอื่น และไม่ถูกกีดกันหรือหวงห้ามใดๆ จากรัฐ และเพื่อเป็นหลักประกันว่าประชาชนสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพดังกล่าวได้ รัฐธรรมนูญจึงได้กำหนดให้มีองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ และกำกับดูแลการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ทั้งนี้ ก็เพื่อประโยชน์สูงสุดของประชาชนในระดับชาติและระดับท้องถิ่น ทั้งในด้านการศึกษา วัฒนธรรม ความมั่นคงของรัฐ และประโยชน์สาธารณะอื่น รวมทั้งการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม

การที่พระราชกำหนดทั้งสองฉบับกำหนดให้มีการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตกิจการโทรคมนาคม ซึ่งโดยหลักการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตแล้วต้องเป็นภาษีที่มีขึ้นเพื่อควบคุมพฤติกรรม การบริโภคสินค้าหรือบริการที่ไม่จำเป็น ไม่พึงประสงค์ และก่อภาวะแก่สังคมหรือประเทศชาติอย่างใดอย่างหนึ่ง การกำหนดให้มีการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตจากกิจการโทรคมนาคม ในฐานะที่เป็นกิจการที่ ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐ และให้อำนาจรัฐในการจัดเก็บภาษีในอัตราไม่เกินร้อยละ ๕๐ ของมูลค่า และมีการอนุญาตให้นำส่วนที่จ่ายเป็นภาษีสรรพสามิตโทรคมนาคมไปหักลดส่วนแบ่งรายได้ที่ต้องจ่ายให้หน่วยงานของรัฐตามสัญญาร่วมการงาน ย่อมให้ออกชนผู้ร่วมการงานหักภาษีสรรพสามิตที่จ่ายให้ กระทรวงการคลังออกจากส่วนแบ่งรายได้ที่ต้องจ่ายให้ ทศท. หรือ กสท. ได้ทำให้การเก็บภาษีสรรพสามิตกิจการโทรคมนาคมมีลักษณะเป็นการเรียกเก็บค่าอากรตอบแทนการที่รัฐให้บริการหรือสิทธิพิเศษอย่างหนึ่งอย่างใดจากผู้ได้รับบริการหรือสิทธิพิเศษนั้น จึงอาจขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง

(๒) การตราพระราชกำหนดให้มีการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตในการกิจการโทรคมนาคม โดยกระทรวงการคลัง เป็นการแทรกแซงอำนาจของคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กทช.) ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคม ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคสอง และ มาตรา ๓๓๕ (๒) หรือไม่ นั่น จำเป็นจะต้องพิจารณาประกอบกับอำนาจหน้าที่ของ กทช. ซึ่งบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และ กิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๕๑ และพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๕ ซึ่งเป็นการกำหนดให้ กทช. เป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ เกี่ยวกับการกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคม โดยกำหนดลักษณะและประเภทของกิจการ โทรคมนาคม การอนุญาตและกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคม กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ของผู้ให้บริการ รวมไปถึงอัตราค่าบริการของผู้ใช้บริการ ฯลฯ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการที่ รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ในมาตรา ๕๐ แม้ว่ากระทรวงการคลังจะมีอำนาจหน้าที่กำหนดประเภทบริการ และพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตเพื่อควบคุมพฤติกรรมกรรมการบริโภคสินค้าหรือบริการใดที่ฟุ่มเฟือยตาม หลักการของภาษีสรรพสามิต หรือเพื่อรักษาความมั่นคงอย่างหนึ่งอย่างใด ตามนโยบายของรัฐบาล โดยทั่วไป แต่โดยที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้กิจการโทรคมนาคมอยู่ภายใต้การกำกับดูแลขององค์กรของรัฐ ที่เป็นอิสระเป็นการเฉพาะ ดังนั้น การออกพระราชกำหนดเปลี่ยนแปลงกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษี สรรพสามิต และกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิต โดยกำหนดให้กิจการโทรคมนาคมเป็นวัตถุประสงค์การจัดเก็บ และให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังใช้ดุลพินิจปรับเปลี่ยนพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตได้ตาม พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต ฯ จึงอาจเป็นการแทรกแซง การกำกับดูแลกิจการโทรคมนาคมอันเป็นอำนาจหน้าที่ของ กทช. ซึ่งอาจจะขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ ทั้งนี้ เพราะการอนุญาตให้นำส่วนที่จ่ายเป็นภาษีสรรพสามิตโทรคมนาคมไปหักลดส่วนแบ่งรายได้ ที่ต้องจ่ายให้หน่วยงานของรัฐตามสัญญาร่วมการทำงานตามมติคณะรัฐมนตรี วันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖ ทำให้การเก็บภาษีสรรพสามิตกิจการโทรคมนาคมมีลักษณะเป็นอย่างไร้ความหมายกับการเรียกเก็บค่าอากรตอบแทน การที่รัฐให้บริการหรือสิทธิพิเศษอย่างหนึ่งอย่างใดจากผู้ได้รับบริการหรือสิทธิพิเศษนั้น กล่าวคือ มีผล เป็นการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขที่เป็นสาระสำคัญของสัญญาสัมปทานโดยปริยาย ก่อปรกกับการจ่ายภาษี สรรพสามิตจะมีผลกระทบต่อ “ต้นทุน” และจะกระทบต่อการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ค่าตอบแทน หรือค่าบริการการใช้กิจการโทรคมนาคม ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่โดยตรงตามกฎหมายของ กทช. และ

เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติหน้าที่ของ กทข. เพราะไม่สามารถปรับปรุงแก้ไขกฎเกณฑ์ให้กับเอกชนรายใหม่ เพื่อส่งเสริมการแข่งขันได้เต็มที่ เพราะรัฐบาลย่อมจะอ้างได้ว่าเป็นการเก็บภาษีสรรพสามิตตามกฎหมาย ซึ่งการปรับเพิ่มหรือลดอัตราภาษีเป็นอำนาจหน้าที่ของฝ่ายบริหาร มิใช่ กทข.

(๓) การตราพระราชกำหนดให้มีการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตในกิจการโทรคมนาคม โดยกระทรวงการคลัง ขัดต่อหลักเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขัน โดยเสรีอย่างเป็นธรรม ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ หรือไม่ เมื่อพิจารณาหลักการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตในกิจการโทรคมนาคมตามพระราชกำหนดที่ใช้หลักการจัดเก็บภาษีจากผู้ประกอบการทุกคน ในอัตราภาษีเท่ากัน จึงถือได้ว่ามาตรการภาษีสรรพสามิตเป็นมาตรการที่สร้างความเป็นธรรมทางด้านภาษี ให้แก่ผู้ประกอบการทั้งระบบ แต่การประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพ และการแข่งขัน โดยเสรี อย่างเป็นธรรม ตามนัยของรัฐธรรมนูญ น่าจะไม่ได้ความหมายแต่เพียงว่ารัฐจะต้องปฏิบัติต่อทุกคน อย่างเท่าเทียมกัน หรือเรียกเก็บภาษีสรรพสามิตจากผู้ประกอบการทุกคนในอัตราเท่าเทียมกันเท่านั้น แต่ควรจะต้องคำนึงถึงการมีโอกาสในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพ ตลอดจนความสามารถ ที่จะแข่งขันโดยเสรีบนฐานเดียวกันด้วย ดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ การประกอบกิจการโทรคมนาคม ฯ ซึ่งกำหนดให้ กทข. มีอำนาจกำหนดมาตรการใด ๆ เพื่อสนับสนุน และส่งเสริมให้ผู้รับใบอนุญาตรายใหม่มีโอกาสให้บริการโทรคมนาคมในท้องที่ใดแข่งขันกับผู้ รับใบอนุญาตรายอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เสมอภาค และเป็นธรรมได้ ดังนั้น การกำหนดให้ ผู้ประกอบการรายใหม่เสียภาษีสรรพสามิตในอัตราเดียวกับผู้ประกอบการรายเดิม ทั้งที่ผู้ประกอบการ รายเดิมได้สิทธิพิเศษจากสัญญาร่วมकरण รวมทั้งมีฐานลูกค้าและพัฒนาเครื่องหมายการค้าและ บริการตน จึงทำให้ต้นทุนการให้บริการต่อหน่วยของผู้ประกอบการรายใหม่ซึ่งมีฐานลูกค้าที่เล็กกว่า ในระยะเริ่มต้นนั้นสูงกว่าต้นทุนของผู้ประกอบการที่ดำเนินการกิจการมาแต่เดิม ดังนั้นพระราชกำหนด ทั้งสองฉบับจึงส่งผลกระทบต่อสัญญาสัมปทานที่มีผลสมบูรณ์อยู่ในปัจจุบัน และอาจจะขัดต่อหลักเสรีภาพ ในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขัน โดยเสรีอย่างเป็นธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐

โดยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้ร้องจึงเห็นว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติกีด อดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖ และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ พ.ศ. ๒๕๔๖ มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วย

รัฐธรรมนูญ เพื่อให้ประเด็นดังกล่าวมีความชัดเจนและประชาชนจะได้ตื่นความสงสัย จึงได้เสนอเรื่อง
พร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘

ประเด็นที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

พิจารณาคำร้องและเอกสารประกอบแล้วศาลรัฐธรรมนูญกำหนดประเด็นที่ต้องพิจารณา
วินิจฉัยดังนี้

๑. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๖
(ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๖ มาตรา ๓ เฉพาะพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต ตอนที่ ๑๒ ว่าด้วยกิจการ
ที่ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐประเภทที่ ๑๒.๐๑ กิจการโทรคมนาคมซึ่งกำหนดพิกัดอัตราภาษี
สรรพสามิตขึ้นใหม่ โดยขยายพิกัดไปยังกิจการโทรคมนาคม ในอัตราร้อยละ ๕๐ ตามมูลค่าบริการ
ในฐานะที่เป็นกิจการที่ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐนั้น มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง หรือไม่

๒. การตราพระราชกำหนดดังกล่าวให้มีการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตในกิจการโทรคมนาคม
โดยกระทรวงการคลัง เป็นการแทรกแซงอำนาจคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กทช.) ในการ
กำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคสอง และมาตรา ๓๓๕ (๒)
หรือไม่

๓. การตราพระราชกำหนดดังกล่าวให้มีการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตในกิจการโทรคมนาคม
โดยกระทรวงการคลัง ขัดต่อหลักเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขัน
โดยเสรีอย่างเป็นธรรม ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ หรือไม่

ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐
มาตรา ๕๐ “คลื่นความถี่ที่ใช้ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และวิทยุโทรคมนาคม
เป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ

ให้มีองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ตามวรรคหนึ่ง และกำกับดูแล
การประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

การดำเนินการตามวรรคสองต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของประชาชนในระดับชาติและระดับท้องถิ่น ทั้งในด้านการศึกษา วัฒนธรรม ความมั่นคงของรัฐ และประโยชน์สาธารณะอื่น รวมทั้งการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม”

มาตรา ๕๐ “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ หรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณสุข การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาด หรือจัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน”

มาตรา ๖๕ “บุคคลมีหน้าที่ป้องกันประเทศ รับราชการทหาร เสียภาษีอากร ช่วยเหลือราชการ รับการศึกษาอบรม พิทักษ์ ปกป้อง และสืบสานศิลปวัฒนธรรมของชาติและภูมิปัญญาท้องถิ่น และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

มาตรา ๑๕๘ “ในกรณีที่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเห็นว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ หรือการกระทำใดของบุคคลใดตามมาตรา ๑๕๗ (๑) มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ให้ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญหรือศาลปกครอง เพื่อพิจารณาวินิจฉัย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ หรือกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลปกครอง แล้วแต่กรณี

ให้ศาลรัฐธรรมนูญหรือศาลปกครอง แล้วแต่กรณี พิจารณาวินิจฉัยเรื่อง que ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเสนอตามวรรคหนึ่งโดยไม่ชักช้า”

มาตรา ๑๖๕ “ในวาระเริ่มแรก มิให้นำบทบัญญัติดังต่อไปนี้ มาใช้บังคับกับกรณีต่าง ๆ ภายใต้ง่อนไขดังต่อไปนี้ ...

(๒) มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๔๐ มาใช้บังคับ จนกว่าจะมีการตรากฎหมายอนุวัติการให้ เป็นไปตามบทบัญญัติดังกล่าว ซึ่งต้องไม่เกินสามปีนับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ ทั้งนี้ กฎหมายที่จะตราขึ้นจะต้องไม่กระทบกระเทือนถึงการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญา ซึ่งมีผลสมบูรณ์อยู่ในขณะที่กฎหมายดังกล่าวมีผลใช้บังคับ จนกว่าการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญานั้น จะสิ้นผล ฯลฯ”

๒. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ พ.ศ. ๒๕๔๖
มาตรา ๓ “ให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “บริการ” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติภาษี
สรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๔
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“บริการ” หมายความว่า การให้บริการในทางธุรกิจในสถานบริการ ตามที่ระบุไว้ในกฎหมาย
ว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต”

มาตรา ๔ “ให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “สถานบริการ” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติภาษี
สรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๔
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“สถานบริการ” หมายความว่า สถานที่สำหรับประกอบกิจการในด้านบริการ และให้
หมายความถึงสำนักงานใหญ่ที่จัดตั้งขึ้นในการประกอบกิจการ ในกรณีที่ไม่อาจกำหนดสถานที่
ให้บริการได้แน่นอน”

หมายเหตุท้ายพระราชกำหนด “เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกำหนดฉบับนี้ คือ โดยที่ได้
มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตเพื่อกำหนดให้การประกอบกิจการด้านบริการ
บางประเภทต้องเสียภาษีสรรพสามิต ซึ่งลักษณะของการประกอบกิจการไม่อาจกำหนดสถานบริการได้แน่นอน
แต่บทนิยามคำว่า “บริการ” และ “สถานบริการ” ที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิตที่ใช้บังคับ
ในปัจจุบันยังไม่ครอบคลุมถึงการประกอบกิจการดังกล่าวสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามเพื่อใช้บังคับ
กรณีดังกล่าว และโดยที่เป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจจะหลีกเลี่ยงได้ ในอันที่จะ
รักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนี้”

๓. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗
(ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖

มาตรา ๓ “ให้ยกเลิกความในตอนที่ ๕ สถานบริการ ของพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต
ท้ายพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติพิกัด
อัตราภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๔ และให้ใช้พิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต
ท้ายพระราชบัญญัติกำหนดนี้แทน

ตอนที่ ๑๒ กิจการที่ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐ ลักษณะบริการ

“กิจการที่ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐ” หมายความว่า การประกอบกิจการใด ๆ ในลักษณะที่เป็นการให้บริการแก่ประชาชนทั่วไป โดยได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐให้ดำเนินการได้

ประเภทที่ ๑๒.๐๑ กิจการโทรคมนาคม อัตราภาษีตามมูลค่า ร้อยละ ๕๐” ฯลฯ

หมายเหตุท้ายพระราชกำหนด เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกำหนดฉบับนี้ คือ โดยที่สถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมได้เปลี่ยนแปลงไป การกำหนดให้ประเภทการประกอบกิจการด้านบริการในพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตที่ใช้บังคับในปัจจุบันไม่อาจตอบสนองการบริหารด้านการคลังของรัฐในส่วนใหญ่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งสมควรกำหนดให้บริการบางประเภทที่ไม่มีความจำเป็นต่อการครองชีพของประชาชนหรือมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมต้องเสียภาษีสรรพสามิตด้วย จึงจำเป็นต้องขยายการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตสำหรับการประกอบกิจการด้านบริการโดยกำหนดประเภทบริการที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีสรรพสามิตในพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตเพิ่มขึ้น และโดยที่เป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจจะหลีกเลี่ยงได้ ในอันที่จะรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนี้

๔. พระราชบัญญัติต้องการจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

มาตรา ๕๑ “ให้ กทช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดนโยบายและจัดทำแผนแม่บทกิจการโทรคมนาคมและแผนความถี่วิทยุให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ แผนแม่บทการบริหารคลื่นความถี่ และตารางกำหนดคลื่นความถี่แห่งชาติ

(๒) กำหนดลักษณะและประเภทของกิจการโทรคมนาคม

(๓) พิจารณาอนุญาตและกำกับดูแลการใช้คลื่นความถี่เพื่อกิจการโทรคมนาคม

(๔) พิจารณาอนุญาตและกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคม

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการอนุญาต เงื่อนไข ค่าตอบแทนหรือค่าธรรมเนียมการอนุญาตตาม (๓) และ (๔) รวมทั้งการกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคม

ฯลฯ

(๘) กำหนดโครงสร้างอัตราค่าธรรมเนียมและค่าบริการในกิจการโทรคมนาคม รวมทั้งอัตราค่าเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมให้เป็นธรรมต่อผู้ใช้บริการและผู้ให้บริการโทรคมนาคม หรือระหว่างผู้ให้บริการกิจการโทรคมนาคม

ฯลฯ

(๑๓) กำหนดมาตรการเพื่อป้องกันมิให้มีการกระทำอันเป็นการผูกขาดหรือก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขันในกิจการโทรคมนาคม

(๑๔) กำหนดมาตรการให้มีการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมระหว่างผู้ประกอบการในกิจการโทรคมนาคมและกิจการที่เกี่ยวข้อง และการกระจายบริการด้านโทรคมนาคมให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ

ฯลฯ”

๕. พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

มาตรา ๑๕ “ในการประกอบกิจการโทรคมนาคม ผู้รับใบอนุญาตต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม และตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

ในการกำหนดเงื่อนไขในการอนุญาต ให้คณะกรรมการกำหนดสิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบ โดยเฉพาะของผู้รับใบอนุญาตให้ชัดเจน รวมทั้งกำหนดแผนการให้บริการกิจการโทรคมนาคมของผู้รับใบอนุญาต โดยอย่างน้อยต้องกำหนดขั้นตอนและระยะเวลาในการเริ่มให้บริการ รายละเอียดของลักษณะหรือประเภทการให้บริการ อัตราค่าบริการ การให้บริการแจ้งข้อมูลผู้ใช้เลขหมายโทรคมนาคม และกรณี่อื่นที่จำเป็นในการให้บริการเพื่อประโยชน์สาธารณะ

ในกรณีที่มีเหตุสำคัญเพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือกฎหมายหรือพหุติการณี่เปลี่ยนแปลงไป ให้คณะกรรมการมีอำนาจแก้ไขเพิ่มเติมเงื่อนไขในการอนุญาตได้ตามความจำเป็น”

มาตรา ๑๕ “ให้คณะกรรมการมีอำนาจกำหนดมาตรการใด ๆ เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้รับใบอนุญาตรายใหม่มีโอกาสให้บริการโทรคมนาคมในท้องที่ใดแข่งขันกับผู้รับใบอนุญาตรายอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เสมอภาค และเป็นธรรมได้”

คำวินิจฉัย

๑. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๖ มาตรา ๓ เฉพาะพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต ตอนที่ ๑๒ ว่าด้วยกิจการที่ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐประเภทที่ ๑๒.๐๑ กิจการโทรคมนาคมซึ่งกำหนดพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตขึ้นใหม่โดยขยายพิกัดไปยังกิจการโทรคมนาคม ในอัตราร้อยละ ๕๐ ตามมูลค่าบริการ ในฐานะที่เป็นกิจการที่ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐนั้น มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้คลื่นความถี่ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และวิทยุคมนาคมเป็นทรัพยากรการสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ ทั้งนี้เดิมรัฐได้นำคลื่นความถี่ดังกล่าวมาจัดสรรเองโดยให้หน่วยงานของรัฐได้แก่องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย (ทศท.) และการสื่อสารแห่งประเทศไทย (กสท.) เป็นผู้ดำเนินการ เมื่อรัฐธรรมนูญบัญญัติให้เป็นทรัพยากรการสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ จึงบัญญัติให้มีหน่วยงานอิสระขึ้นรับผิดชอบโดยตรง เพื่อมิให้มีการแทรกแซง และให้เกิดความเป็นกลางตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคสอง

เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง เห็นได้ว่าคลื่นความถี่ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และวิทยุโทรคมนาคม เป็นเครื่องมือในการใช้สิทธิเสรีภาพในการสื่อสารถึงกัน (รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๗) ในการเสนอความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมาย (รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕) การศึกษาอบรม การเรียนการสอน การวิจัย รวมทั้งการเผยแพร่ (รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๒) และการมีสิทธิในการรับทราบข้อมูลข่าวสารสาธารณะ (รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๘) อย่างเป็นกลาง รวมทั้งเป็นเครื่องมือของรัฐในการส่งเสริมสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองประเทศตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐด้วย (รัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๖) รัฐธรรมนูญจึงบัญญัติให้เป็นทรัพยากรการสื่อสารของชาติ ใช้เพื่อประโยชน์สาธารณะ ซึ่งจะต้องไม่ถูกแทรกแซงโดยฝ่ายใด ๆ แม้กระทั่งรัฐ

แต่การส่งคลื่นความถี่ดังกล่าวต้องมีสถานีหลักเป็นผู้ดำเนินการเพื่อให้ประชาชนผู้บริโภคเป็นผู้จัดหาเครื่องรับคลื่นความถี่ในการรับข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ แต่ถ้ารัฐเข้าไปจัดการเองทั้งหมด เช่นเดิม ก็จะขัดกับรัฐธรรมนูญ จึงให้มีองค์กรอิสระเป็นผู้ควบคุมดูแล จัดสรรตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ อย่างไรก็ตามองค์กรอิสระจะดำเนินการเองย่อมไม่เกิดความคล่องตัว และมีขีดจำกัด จึงเปิดเสรีให้

เอกชนเข้ามาลงทุนดำเนินการ เอกชนที่เข้ามาดำเนินการจึงเป็นผู้นำทรัพยากรการสื่อสารของชาติไปใช้เพื่อประโยชน์ทางการค้าการบริการของตน อันเป็นการประกอบอาชีพหรือประกอบกิจการอย่างหนึ่งซึ่งต้องมีหน้าที่เสียภาษีให้กับรัฐตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๕

ดังนั้น การที่รัฐจัดเก็บภาษีไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดในแนวทางใดก็เป็นเรื่องนโยบายการเงินการคลังเพื่อความมั่นคงแห่งรัฐ และประโยชน์สาธารณะจากผู้ประกอบกิจการหรือผู้ประกอบการนั้น การจะยกเว้นไม่เก็บภาษีให้กับผู้ประกอบการกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะผู้ที่เอาทรัพยากรของชาติไปแสวงหาประโยชน์ ย่อมขัดกับหลักความเสมอภาคตามรัฐธรรมนูญ ด้วยเหตุดังกล่าวพระราชกำหนดทั้งสองฉบับจึงบัญญัติครอบคลุมการจัดเก็บจากผู้ประกอบการทั้งรายเก่าและรายใหม่เท่าเทียมกัน การอนุญาตให้ผู้ประกอบการรายเก่านำภาษีสรรพสามิตไปหักลดภาษีจากส่วนแบ่งรายได้ที่ต้องจ่ายให้กับหน่วยงานของรัฐตามสัญญาร่วมงาน (กสท. และ ทศท.) ก็เพื่อมิให้ผู้ประกอบการผลักภาระภาษีไปยังผู้บริโภค โดยขึ้นค่าบริการอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคของรัฐตามแนวนโยบายพื้นฐานของรัฐและตามรัฐธรรมนูญที่ผู้บริโภคมีสิทธิได้รับการคุ้มครอง ทั้งยังสร้างความเป็นธรรมกับผู้ประกอบการรายเก่าและรายใหม่ โดยต้องเสียภาษีสรรพสามิตเท่าเทียมกันและในอัตราเดียวกัน ส่วนที่ผู้ประกอบการรายเก่ายังต้องจ่ายส่วนแบ่งรายได้ตามสัญญาร่วมงานแก่ กสท. และ ทศท. ก็เป็นไปตามเจตนาของสัญญาเดิมโดยหน่วยงานนั้นก็ได้รับในส่วนเกินจากการหักภาษีสรรพสามิตแล้ว ซึ่งเงินทั้ง ๒ ส่วน (ส่วนแบ่งรายได้และภาษีสรรพสามิต) ก็เข้าสู่รัฐเช่นเดิม และเท่าเดิม แต่เมื่อ กสท. และ ทศท. เปลี่ยนเป็นบริษัทมหาชนแล้วก็เข้าสู่ตลาดหลักทรัพย์เอกชนจะเข้ามาถือหุ้นร่วมด้วย ถ้าจะให้ กสท. และ ทศท. เป็นผู้จัดเก็บเป็นรายได้จากผู้ประกอบการรายเก่า เหมือนที่เคยปฏิบัติมาแต่เดิมแล้วเงินได้ในส่วนนี้ก็จะตกเป็นรายได้ของ กสท. และ ทศท. ซึ่งส่วนหนึ่งจะตกไปเป็นของเอกชนที่ถือหุ้น ฉะนั้นเพื่อมิให้รัฐสูญเสียรายได้ในส่วนนี้จึงต้องจัดเก็บเป็นภาษีสรรพสามิตจากผู้ประกอบการ รัฐจึงจะมีรายได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยไม่เสียประโยชน์ของสาธารณะ ซึ่งเป็นวิธีการดำเนินแนวนโยบายการเงินการคลัง เพื่อความมั่นคงของรัฐและประโยชน์สาธารณะนั่นเอง เมื่อพระราชกำหนดทั้งสองฉบับเป็นเรื่องการดำเนินนโยบายการเงินการคลังของรัฐเพื่อความมั่นคงของชาติและประโยชน์สาธารณะจึงมิได้ขัดแย้งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ วรรคแรกที่กำหนดให้คลื่นความถี่ ฯ เป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติแต่อย่างใด เพราะการจัดเก็บภาษีจากผู้นำทรัพยากรสื่อสารของชาติไปประกอบธุรกิจเพื่อประโยชน์ของตน ก็ทำนองเดียวกันกับการนำทรัพยากรอื่นของชาติไปใช้เพื่อประโยชน์ก็ต้องเสียค่าอนุญาต ค่าสัมปทาน และภาษีให้รัฐเช่นกัน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงเห็นว่าพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิทักษ์อัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๖ มาตรา ๓ ตอนที่ ๑๒ ประเภทที่ ๑๒.๐๑ กิจการโทรคมนาคม ซึ่งกำหนดพิทักษ์อัตราภาษีสรรพสามิตขึ้นใหม่ โดยขยายพิทักษ์ไปยังกิจการโทรคมนาคม ในอัตราร้อยละ ๕๐ ตามมูลค่าบริการ ในฐานะที่เป็นกิจการที่ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐนั้น ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง

๒. ในประเด็นที่ ๒ การตราพระราชกำหนดดังกล่าวให้มีการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตในกิจการโทรคมนาคม โดยกระทรวงการคลัง เป็นการแทรกแซงอำนาจคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กทช.) ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ วรรคสอง และมาตรา ๓๓๕ (๒) หรือไม่

พิจารณาได้ดังนี้รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ วรรคสอง บัญญัติให้มืองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ กำกับดูแลการประกอบกิจการตามวรรคหนึ่ง โดยให้เป็นไปตามกฎหมายบัญญัติ ซึ่งมีการตรากฎหมายขึ้น ๒ ฉบับ คือพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ และพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ โดยพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับกำหนดองค์กรไว้ ๒ องค์กร คือ คณะกรรมการกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์แห่งชาติ (กสช.) กับคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กทช.) ซึ่ง กทช. นับเป็นองค์กรที่มีบทบาทสำคัญ กฎหมายได้กำหนดอำนาจหน้าที่ไว้ตามพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ฯ มาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง

ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ วรรคสอง เป็นการบัญญัติเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญที่ให้องค์กรของรัฐที่เป็นอิสระ (ซึ่งก็คือ กทช.) ดำเนินการจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับดูแลการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมให้เป็นประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชน

สำหรับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓๕ (๒) ที่บัญญัติมิให้นำมาตรา ๔๐ มาใช้บังคับจนกว่าจะมีการตรากฎหมายอนุวัติการให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ และกฎหมายนั้นต้องไม่กระทบกระเทือนการอนุญาตสัมปทาน หรือสัญญาซึ่งมีอยู่ก่อนจนกว่าจะหมดอายุหรือสิ้นผลนั้น ก็เพื่อป้องกันมิให้กฎหมายที่จะตราขึ้นไปกระทบกระเทือนสัมปทานหรือสัญญาที่มีมาก่อน จนกว่าสัมปทานหรือสัญญา หรือการอนุญาตจะสิ้นสุด

ดังนั้น รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๓๓๕ (๒) จึงเป็นเรื่องการจัดตั้งองค์กรอิสระเพื่อดูแลควบคุมการสื่อสารสาธารณะให้พ้นจากการควบคุมของรัฐ โดยถือว่าองค์กรดังกล่าวเป็นองค์กรอิสระที่จะดำเนินการเกี่ยวกับทรัพยากรการสื่อสารของชาติ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน แต่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓๕ (๒) ก็ได้คุ้มครองการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาเดิมที่มีอยู่ก่อนโดยมิให้กฎหมายที่ตราขึ้นอนุญาตให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ กระทบกระเทือนการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญานั้นจนกว่าการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญานั้นจะสิ้นสุด ดังนั้นผู้ประกอบการร่วมกับ กสท. และ ทศท. จึงอยู่ในการดูแลและควบคุมของ กสท. และ ทศท. ไปจนกว่าจะหมดอายุสัมปทานหรือสัญญาหรือเงื่อนไขการอนุญาต โดย กทช. ไม่มีอำนาจเข้าไปแก้ไขเปลี่ยนแปลงสัญญา สัมปทาน หรือการอนุญาตนั้นได้

ส่วนการจัดเก็บภาษีสรรพสามิต เป็นอำนาจบริหารของรัฐบาลในการหารายได้เข้ารัฐเพื่อจัดสรรเป็นงบประมาณแผ่นดินเพื่อนำมาใช้จ่ายในกิจการสาธารณะ จึงเป็นคนละเรื่องคนละหน้าที่กันกับ กทช. การเก็บภาษีสรรพสามิตตามพระราชกำหนดดังกล่าวก็เป็นการเรียกเก็บภาษีจากรายได้ของผู้ประกอบกิจการโทรคมนาคมทั้งรายเก่า (ที่ได้รับสัมปทาน สัญญา การอนุญาตเดิม) และรายใหม่ที่ กทช. อนุญาตและกำกับดูแลให้เสมอภาคกันตามกฎหมายภาษี ซึ่งบุคคลต้องเสียภาษีให้รัฐอยู่แล้วตามหน้าที่ของชนชาวไทยที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๕ บัญญัติไว้ นโยบายภาษีอากรเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายการคลังมีส่วนที่จะช่วยให้การบริหารงานทางเศรษฐกิจของรัฐบาลบรรลุผลหรือไม่ เพราะจะมีผลกระทบ ๓ ด้านคือ

(๑) ในด้านการกระจายรายได้และทรัพย์สินให้เป็นธรรม รัฐบาลอาจจะใช้นโยบายการเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในอัตราก้าวหน้า เพื่อให้คนรวยเสียภาษีมากกว่าคนจน หรือเก็บภาษีมรดกเพื่อลดความได้เปรียบของบุคคลหรือทายาทที่ได้รับมรดก เพราะมรดกตกทอดนับเป็นจุดเริ่มต้นของความไม่เสมอภาคในทางเศรษฐกิจของบุคคลในสังคม

(๒) ในด้านการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ เช่นเมื่อเกิดภาวะเงินเฟ้อรัฐบาลก็อาจเพิ่มภาษีทางอ้อมสำหรับสินค้าและบริการ ทำให้ราคาสินค้าและบริการสูงขึ้น ประชาชนจะได้ลดการบริโภคลง เมื่อประชาชนลดการบริโภคลง ราคาสินค้าและบริการก็ลดลง ภาวะเงินเฟ้อก็ผ่อนคลายได้หรือในด้านการรักษาดุลในการชำระเงินไม่ให้เสียเปรียบ รัฐบาลก็อาจใช้นโยบายยกเว้นหรือลดอัตรากำหนดสินค้าออกเพื่อให้สินค้าออกมีราคาถูกลง ต่างประเทศจะได้สนใจซื้อสินค้ามากขึ้น และในด้านสินค้านำเข้าก็เก็บภาษีในอัตรารัฐเพื่อลดการนำเข้า เป็นต้น

(๓) ส่วนในด้านการส่งเสริมความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจหรือการพัฒนาเศรษฐกิจนั้น รัฐบาลอาจจะส่งเสริมให้มีการลงทุนโดยใช้นโยบายยกเว้นหรือลดอัตราภาษีสำหรับกิจการที่ต้องการส่งเสริมการลงทุน ดังที่รัฐบาลทำอยู่ในขณะนี้ เป็นต้น

ภาษีสรรพสามิตซึ่งจัดเก็บจากสินค้าที่ผลิตในประเทศและที่นำเข้าถือเป็นภาษีสำหรับการบริโภค และถือกันว่าเป็นภาษีทางอ้อมที่เป็นเครื่องมือประเภทหนึ่งของนโยบายการคลังในด้านการรักษาเสถียรภาพและส่งเสริมความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ เพราะภาษีสรรพสามิตโดยทั่วไปจะเก็บจากสินค้าหรือบริการบางประเภทจึงเป็นภาษีการขายเฉพาะนอกเหนือจากการเก็บภาษีสำหรับสินค้าและบริการทั่วไป อันเป็นภาษีการขายทั่วไปสำหรับกรณีของประเทศไทยในปัจจุบันภาษีการขายทั่วไปก็คือภาษีมูลค่าเพิ่ม ซึ่งได้นำมาใช้แทนภาษีการค้า เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๓๕

การที่จัดเก็บภาษีสรรพสามิตเพิ่มขึ้นนอกเหนือจากภาษีมูลค่าเพิ่ม เป็นผลจากการปรับปรุงโครงสร้างภาษีใหม่ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๓๕ ซึ่งมีเจตนารมณ์ในเบื้องต้นเพื่อนำไปชดเชยรายได้จากการเก็บภาษีการค้าที่ต้องขาดหายไปจากการเปลี่ยนแปลงระบบภาษี และเพื่อมิให้ภาระภาษีที่มีอยู่เดิมก่อนการปรับปรุงโครงสร้างภาษีต้องเปลี่ยนแปลงไป จึงอาจกล่าวได้ว่าภาษีสรรพสามิตเป็นการจัดเก็บเพื่อเป็นภาษีเสริมของภาษีมูลค่าเพิ่มที่มีความจำเป็นต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ และต่อไปในอนาคตภาษีสรรพสามิตจะมีความสำคัญต่อการกำหนดนโยบายและรักษาเสถียรภาพในทางเศรษฐกิจมากยิ่งขึ้น

ในการตราพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖ ขึ้นใช้บังคับนั้น เพราะคณะรัฐมนตรีเห็นว่า สถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมได้เปลี่ยนแปลงไป การกำหนดประเภทการประกอบกิจการด้านบริการโดยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตที่ใช้บังคับในปัจจุบันมีอาจตอบสนองการบริการด้านการคลังของรัฐในส่วนรายได้ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งสมควรกำหนดให้บริการบางประเภทที่ไม่มีความจำเป็นต่อการครองชีพ หรือมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมต้องเสียภาษีสรรพสามิตด้วย จึงต้องขยายการจัดเก็บภาษีสรรพสามิต

ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงหลักการในการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตให้ครอบคลุมฐานในการจัดเก็บภาษีมากขึ้น และเปลี่ยนแนวความคิดที่ว่า การจัดเก็บภาษีสรรพสามิตเป็นการจัดเก็บจากสินค้าบริโภคที่อาจก่อผลเสียต่อสุขภาพหรือศีลธรรมอันดี เช่น สุรา ยาสูบ มาเป็นการจัดเก็บภาษีจากสินค้าหรือบริการบางประเภท เพื่อเป็นภาษีเสริมของภาษีมูลค่าเพิ่มที่มีความจำเป็น เพื่อประโยชน์

ในการใช้มาตรการในการจัดเก็บทำให้เกิดเสถียรภาพและความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ จึงเป็นการเตรียมการไว้เพื่อดำเนินการ และไม่จำเป็นจะต้องรอให้เกิดวิกฤตขึ้นในบ้านเมืองเกิดขึ้นก่อน หากมีความคิดที่จะกระทำในตอนนั้นก็จะสายเกินไป การสร้างกลไกขึ้นมาจึงเป็นเรื่องที่ทำได้ในภาวะปกติ เหมือนกับการสะสมอาวุธไว้ต่อสู้เมื่อเกิดสงคราม

ในการตราพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ พ.ศ. ๒๕๔๖ ขึ้นใช้บังคับนั้น ตามเหตุผลในตอนท้ายของพระราชกำหนด เป็นเรื่องที่คณะรัฐมนตรี เห็นว่าจากกรณีที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต เพื่อกำหนดให้การประกอบกิจการด้านบริการบางประเภทต้องเสียภาษีสรรพสามิต ซึ่งลักษณะของการประกอบกิจการไม่อาจกำหนดสถานบริการได้แน่นอน บทนิยามคำว่า “บริการ” และ “สถานบริการ” ที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิต ที่ใช้บังคับในปัจจุบันยังไม่ครอบคลุมถึงกิจการดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่กำหนดให้มีวิธีการทางด้านภาษีเพื่อให้รัฐบาลได้ใช้เป็นเครื่องมือในการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ หากมีการโจมตีทางเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการรักษาความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ ส่วนอีกประการหนึ่งคือตามข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและบริการ (GATS) ในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ซึ่งเป็นแม่บท หรือพื้นฐานของการค้าบริการนั้น เป็นข้อตกลงที่ขยายเพิ่มขึ้นจากข้อตกลง GATT ซึ่งแต่เดิมเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับเรื่องสินค้าแต่เพียงอย่างเดียวประเทศที่กำลังพัฒนา จึงพยายามแยกสินค้ากับการค้าบริการออกจากกันให้ชัดเจน เพื่อป้องกันการต่อรองแลกเปลี่ยนระหว่างสินค้ากับการค้าบริการให้บทนิยามคำว่า “บริการ” เพิ่มเติมในพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ พ.ศ. ๒๕๔๖ จึงเป็นการเตรียมการเพื่อความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศอีกประการหนึ่งด้วย

จึงเห็นได้ว่าการตราพระราชกำหนดทั้งสองฉบับเป็นเรื่องที่รัฐบาลได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๑ - ๒๕๔๖ และ พ.ศ. ๒๕๔๖ - ๒๕๔๘ รัฐบาลได้มีวัตถุประสงค์ที่จะเข้าไปกำกับดูแลกิจการโทรคมนาคมแต่ประการใด ส่วนการกำหนดค่าธรรมเนียมค่าตอบแทน ค่าเช่าโครงข่ายหรือการอนุญาตซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของ กทช. ก็สามารถทำได้โดยอิสระ รัฐบาลโดยกระทรวงการคลัง ซึ่งมีหน้าที่เก็บภาษีสรรพสามิตก็ได้เข้าไปจำกัดสิทธิห้ามหรือกำหนดขอบเขตการดำเนินการของ กทช. อย่างไร จึงไม่กระทบกระเทือนต่อการกำหนดโครงสร้างอัตรา

ค่าธรรมเนียมค่าตอบแทนหรือค่าบริการ ฯลฯ ของ กทข. และถึงแม้ กทข. ยังไม่ได้จัดตั้งขึ้น พระราชกำหนดดังกล่าวนี้ก็มีได้บัญญัติให้รัฐบาลใช้อำนาจของ กทข. เพื่อกำหนดให้จัดเก็บภาษีเป็นรายการเพิ่มจากค่าธรรมเนียม ค่าตอบแทนค่าการอนุญาต ฯลฯ แต่อย่างไร

ส่วนประเด็นที่ผู้ร้องโต้แย้งว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังออกประกาศกระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราภาษีนี้เป็นการลิดรอนอำนาจ กทข. ในการกำหนดค่าธรรมเนียม ฯลฯ นั้น กรณีที่รัฐมนตรีคลังออกประกาศเรื่องลดอัตราและยกเว้นภาษีสรรพสามิต โดยให้กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารหักค่าภาษีสรรพสามิตออกจากส่วนแบ่งรายได้ นั่น เป็นการถูกต้องแล้ว เพราะรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓๕ (๒) ได้ให้ความคุ้มครองผู้ได้รับสัมปทานหรือมีสัญญาอยู่เดิมและต้องจ่ายค่าสัมปทานให้กระทรวงเทคโนโลยีฯ จนกว่าจะสิ้นสุดสัมปทานหรือสัญญา เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมกับผู้ประกอบการอยู่ก่อนกับผู้ประกอบรายใหม่ โดยผู้ประกอบการรายเก่าย่อมเสียเปรียบหากค่าสัมปทานหรือส่วนแบ่งรายได้ตามสัญญานั้นสูงกว่าภาษีสรรพสามิตที่จัดเก็บ นอกจากนั้นการให้หักภาษีสรรพสามิตออกจากส่วนแบ่งรายได้เป็นมาตรการคุ้มครองผู้บริโภคของรัฐบาลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ มาตรา ๗๕ และมาตรา ๘๗ ที่ต้องการมิให้ผู้ประกอบกิจการโทรคมนาคมผลักภาระค่าภาษีไปสู่ผู้ใช้บริการกิจการสื่อสารอีก อันจะทำให้ค่าบริการสูงขึ้นและเป็นมาตรการชั่วคราวเท่าที่อายุสัมปทานหรือสัญญายังมีอยู่เท่านั้น และหากคณะรัฐมนตรีเห็นว่าหมดความจำเป็นก็มิมีมติยกเลิกประกาศกระทรวงการคลังดังกล่าวได้ หากมีผู้ประกอบการรายใหม่ก็จะไม่กล้าเพิ่มค่าบริการสูงขึ้นกว่าที่ผู้ประกอบการรายเก่าดำเนินการอยู่ เพราะเป็นการแข่งขันกันอย่างเป็นธรรม ส่วนการอ้างว่าค่าธรรมเนียม ค่าบริการที่ กทข. กำหนดจะเป็นภาระให้ผู้ประกอบการรายใหม่เสียเปรียบนั้น กทข. ย่อมมีหน้าที่คุ้มครองผู้ประกอบการรายใหม่ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ อยู่แล้ว

อีกประการหนึ่ง กสท. และ ทศท. ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ รายได้ที่จัดเก็บจากเอกชนที่ได้รับสัมปทานก็ส่งเข้าคลังส่วนหนึ่งอีกส่วนหนึ่งใช้ในกิจการของ กสท. และ ทศท. ซึ่งรัฐมีหน้าที่ดูแลสนับสนุนงบประมาณเพื่อการบริการการสื่อสารให้ประชาชนอยู่แล้ว พระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นกฎหมายที่กำหนดให้ กสท. และ ทศท. ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจสามารถแปลงสภาพเป็นบริษัทได้ โดยมีการเปลี่ยนทุนจากรัฐวิสาหกิจเดิมเป็นทุนเรือนหุ้นของบริษัทที่รัฐถือหุ้นทั้งหมด

เช่น องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยได้แปลงสภาพเป็นบริษัทโดยผ่านกระบวนการของพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ ฯ เป็นบริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) แล้ว ก็ย่อมถือเป็นเอกชนรายหนึ่งเท่านั้น ซึ่งตามกฎหมายต้องไม่มีสิทธิเหนือผู้ประกอบการเอกชนรายอื่น และต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์เดียวกัน มีการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมเท่าเทียมกัน

เมื่อ กทข. จัดตั้งขึ้นเรียบร้อย ทศท. และ กสท. ก็ต้องอยู่ในการควบคุมของ กทข. ด้วยและต้องแข่งขันกับเอกชนรายใหม่เมื่อ ทศท. และ กสท. เข้าตลาดหลักทรัพย์ให้เอกชนร่วมลงทุนรายได้ของ ทศท. กสท. ก็จะไปสู่เอกชนผู้ถือหุ้นทำให้รัฐขาดรายได้ รัฐจึงต้องจัดเก็บภาษีสรรพสามิตจากรายได้ของ ทศท. กสท. หากเอกชนที่ถือหุ้น กสท. และ ทศท. ไม่ต้องรับภาระภาษีแล้วก็จะทำให้บริษัทเอกชนอื่นเสียเปรียบ

ส่วนที่จะเข้าข่ายการแปรสัญญาสัมปทานหรือไม่ นั้น พิจารณารัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓๕ (๒) แล้วเห็นว่า บทเฉพาะกาลของรัฐธรรมนูญดังกล่าว กำหนดมิให้กฎหมายว่าด้วยองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ ฯ และกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการโทรคมนาคมบัญญัติเนื้อหาอันเป็นการกระทบกระเทือนต่อสัญญาหรือสัมปทานที่มีผลสมบูรณ์ในขณะที่ยังมีผลใช้บังคับ กล่าวได้ว่า แม้แต่ กทข. เองก็ไม่มีอำนาจไปแปรสัญญาหรือแปรสัมปทานที่มีอยู่ก่อน ดังนั้น รัฐบาลซึ่งมิใช่องค์กรที่ดูแลเรื่องกิจการโทรคมนาคมโดยตรง ย่อมไม่อาจใช้อำนาจใด ๆ อันมีผลกระทบกระเทือนต่อสัญญาหรือสัมปทานได้ การที่รัฐยอมให้หักภาษีสรรพสามิตจากรายได้ที่ต้องจ่าย กสท. หรือ ทศท. เพื่อมิให้ราคาค่าบริการสูงขึ้นอันเกิดจากการผลักภาระภาษีไปสู่ผู้บริโภคเท่านั้น อันเป็นหน้าที่ของรัฐตามรัฐธรรมนูญที่ต้องคุ้มครองผู้บริโภค คือประชาชน มิใช่เป็นเรื่องของการแก้ไขสัญญาหรือแปรสัมปทานแต่อย่างใด กสท. และ ทศท. เป็นหน่วยงานของรัฐ รัฐจึงมีอำนาจหน้าที่ในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประชาชนได้

อนึ่ง กทข. ได้ยื่นคำชี้แจงต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า พระราชกำหนดทั้งสองฉบับที่จัดเก็บภาษีจากกิจการที่ได้รับอนุญาตหรือได้รับสัมปทานจากรัฐในกิจการโทรคมนาคม เป็นหลักการตามกฎหมายเฉพาะด้านภาษีอากรของฝ่ายบริหาร ซึ่ง กทข. ไม่มีอำนาจในการกำหนดแนวนโยบายการคลังสาธารณะและการดำเนินการเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ด้านการบริหารราชการแผ่นดิน ส่วนอำนาจหน้าที่ของ กทข. เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ ประกอบพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ฯ และพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม ฯ ซึ่งบัญญัติขึ้นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐

ดังนั้น การใช้อำนาจของรัฐในการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตตามพระราชกำหนดทั้งสองฉบับนี้ จึงไม่เป็นการแทรกแซงอำนาจ กทช. ในการกำกับดูแลกิจการโทรคมนาคม ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคสอง ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓๕ (๒) กำหนดไว้ว่า เฉพาะการตรากฎหมายอนุวัติการให้ เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ เท่านั้นที่จะต้องไม่กระทบกระเทือนการอนุญาต สัมปทาน หรือ สัญญาซึ่งมีผลสมบูรณ์อยู่ก่อนแล้วไม่ได้ เป็นการคุ้มครองผู้ประกอบการเดิมมิให้ กทช. เข้าไปก้าวก่าย

จึงเห็นว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๓ ตอนที่ ๑๒ ประเภทที่ ๑๒.๐๑ กิจการโทรคมนาคมและ พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ พ.ศ. ๒๕๔๖ ไม่ขัดหรือ แย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๓๕ (๒)

๓. ประเด็นที่ว่าพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๓ ตอนที่ ๑๒ ประเภทที่ ๑๒.๐๑ กิจการโทรคมนาคม ที่เป็นบทกฎหมายที่ขยายฐานพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตให้คลุมไปถึง “กิจการโทรคมนาคม” ในฐานะ ที่เป็นกิจการที่ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐ ขัดต่อหลักเสรีภาพในการประกอบกิจการ และ ประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมตามมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญ หรือไม่

ผู้ร้องอ้างว่าผู้ประกอบการรายใหม่เสียเปรียบผู้ประกอบการรายเก่าด้านต้นทุน ร้อยละ ๒๗ กรณีจัดเก็บภาษีสรรพสามิต ทำให้ไม่สามารถแข่งขันกับผู้ประกอบการรายเก่าได้ โดยอ้างการวิจัยของ นักวิชาการในเรื่องดังกล่าวเป็นหลักฐานยืนยันว่าเป็นการจำกัดการแข่งขันอย่างเป็นธรรมโดยเสรี

เห็นได้ว่าการอ้างหลักฐานการวิจัย เพื่อให้มีการเก็บภาษีสรรพสามิตแตกต่างกันมากน้อยกว่ากัน หรือไม่เท่าเทียมกัน หรือไม่เก็บภาษีสรรพสามิต เพื่อให้ผู้ประกอบการรายใหม่ ไม่เสียเปรียบในการ ดำเนินธุรกิจ ยิ่งเห็นได้ชัดว่าขัดกับรัฐธรรมนูญในเรื่องความเสมอภาคตามกฎหมายและเป็นการเลือก ปฏิบัติต่อบุคคลอย่างไม่เท่าเทียมกัน การบริหารธุรกิจเป็นเรื่องของผู้ประกอบการ การอ้างกฎเกณฑ์ที่ เป็นกลาง ว่าตนเสียเปรียบแล้วขอให้ยกเว้นกฎเกณฑ์นั้นให้แก่ตนฝ่ายเดียว จึงไม่ถูกต้องถือว่าเป็น บุคคลผู้มีอิทธิพลเหนือคนอื่น

สำหรับการหามาตรการที่เป็นธรรมและเสมอภาคตามรัฐธรรมนูญในการแข่งขัน โดยเสรี อย่างเป็นธรรมระหว่างผู้ประกอบการรายเก่าและรายใหม่ เป็นหน้าที่ของ กทช. โดยเฉพาะที่จะ พิจารณาหามาตรการแก้ไขอย่างอื่น มิใช่อ้างเรื่องการเก็บภาษีสรรพสามิตเป็นบางรายและยกเว้นเป็น

บางรายให้กับผู้ประกอบการรายเก่าและรายใหม่ ตามความเห็นที่ผู้ร้องร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเพราะเป็นการเลือกปฏิบัติไม่อาจทำได้

ประกอบกับนายกรัฐมนตรียุติการแทน กทช. (ที่ยังไม่ได้จัดตั้งขึ้น) ตามมาตรา ๘๐ ของพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ฯ บัญญัติห้ามมิให้จัดสรรคลื่นความถี่รายใหม่ให้กับผู้ประกอบการใดอีก ดังนั้นจึงยังไม่มีผู้ประกอบการรายใหม่เกิดขึ้น การแข่งขันระหว่างผู้ประกอบการรายเก่าและรายใหม่ ความเป็นธรรมหรือความไม่เป็นธรรมจึงยังไม่เกิดขึ้นกับผู้ประกอบการรายใด

ส่วนเมื่อ กทช. ได้จัดตั้งขึ้นแล้วหากมีผู้ประกอบการใดได้รับอนุญาต และ กทช. เห็นว่าการเปรียบในการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม กทช. ก็มีอำนาจตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม ฯ กำหนดมาตรการใด ๆ เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมผู้รับอนุญาตรายใหม่ให้มีโอกาสในการให้บริการโทรคมนาคมแข่งขันรายเก่าได้อย่างมีประสิทธิภาพ เสมอภาค และเป็นธรรมได้ และหาก กทช. เห็นอีกว่าอัตราภาษีสรรพสามิตที่รัฐบาลเรียกเก็บไม่เหมาะสมและเป็นธรรมต่อผู้ประกอบการหรือผู้บริโภค ก็อาจเสนอความเห็นต่อรัฐบาลให้แก้ไขปรับปรุงอัตราภาษีดังกล่าวได้ตามมาตรา ๕๑ (๒๐) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ฯ

เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ การจัดเก็บภาษีของรัฐนั้นมิใช่เป็นการจำกัดเสรีภาพของบุคคล แต่เป็นการหารายได้ของรัฐเพื่อนำมาเป็นงบประมาณรายจ่ายเพื่อการสาธารณะ การบริหารงาน ความมั่นคงปลอดภัยและเศรษฐกิจของประเทศ เป็นการจัดเก็บจากรายได้ของผู้ประกอบกิจการโทรคมนาคม และเป็นหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญที่ผู้ประกอบการ ต้องเสียภาษีให้รัฐอยู่แล้ว มิได้เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลใด เพราะบุคคลไม่สามารถที่จะอ้างได้ว่าตนมีสิทธิและเสรีภาพที่ไม่ต้องเสียภาษีให้รัฐ ประกอบกับเมื่อ กทช. ได้จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ และกฎหมายแล้ว กิจการโทรคมนาคมย่อมอยู่ในความควบคุมของ กทช. ซึ่งเป็นองค์กรอิสระ ผู้ประกอบการซึ่งเป็นเอกชน โดย กทช. มีหน้าที่เพียงกำกับดูแลจัดสรรคลื่นความถี่และเก็บค่าธรรมเนียมเท่านั้น เมื่อเอกชนเป็นผู้ประกอบการได้ผลประโยชน์จากการนำทรัพยากรการสื่อสารของชาติไปให้บริการจึงต้องมีหน้าที่ต้องจ่ายภาษีให้รัฐเพื่อเป็นรายได้แผ่นดิน นำไปบำรุงรักษาชาติต่อไป การโต้แย้งดังกล่าวจึงเท่ากับไปคุ้มครองบุคคลที่เอาทรัพยากรการสื่อสารของชาติไปหาประโยชน์ส่วนตนโดยไม่ต้องตอบแทนประชาชนในชาติ

เมื่อพิจารณาโดยรวมตามลำดับได้ดังนี้

เหตุผลประการแรกพระราชกำหนดทั้งสองฉบับตราขึ้นใช้บังคับ เมื่อคูกระบวนการตราพระราชกำหนดทั้งสองฉบับออกใช้บังคับแล้วเห็นได้ว่าเป็นไปโดยถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๘ ทุกประการโดยศาลรัฐธรรมนูญได้เคยวินิจฉัยตามที่ประธานสภาผู้แทนราษฎรส่งความเห็นของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยโดยได้วินิจฉัยไว้ตามคำวินิจฉัยที่ ๑๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ว่าพระราชกำหนดทั้งสองฉบับคือ พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดพิทักษ์อัตรากาฬีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖ และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติกาฬีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ พ.ศ. ๒๕๔๖ เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่งแล้ว

เหตุผลประการต่อมา เมื่อพิจารณาเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ แล้ว รัฐธรรมนูญต้องการให้มีองค์กรอิสระในการจัดสรรคลื่นความถี่ทรัพยากรสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ กำกับดูแลการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ภายในกรอบที่กฎหมายบัญญัติ โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของประชาชนทั้งในระดับชาติ และระดับท้องถิ่น ในด้านการศึกษา วัฒนธรรม ความมั่นคงของรัฐ และประโยชน์สาธารณะอื่น โดยมีการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม และกำหนดมาตรการควบคุมดูแลให้เกิดการแข่งขัน โดยเสรีอย่างเป็นธรรมของผู้ประกอบการ มิใช่ตั้ง กทข. ขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่แสวงหารายได้หรือผลประโยชน์จากการจัดสรรคลื่นความถี่ การจัดเก็บค่าธรรมเนียมและค่าบริการก็เป็นเพียงเพื่อให้เป็นรายได้ในการดำเนินการของ กทข. เท่านั้น เพราะ กทข. เป็นองค์กรอิสระที่รัฐต้องจัดเงินสนับสนุนให้เพียงพอในการดำเนินการอยู่แล้ว มิใช่เป็นองค์กรที่จะใช้คลื่นความถี่ของทรัพยากรการสื่อสารของชาติไปแสวงหาผลประโยชน์ให้เกิดผลกำไรในการประกอบการแต่อย่างใด การเก็บกาฬีสรรพสามิตของรัฐในกิจการโทรคมนาคมจึงเป็นเรื่องการหารายได้ของรัฐเพื่อบำรุงสาธารณะ และความมั่นคงทางการเงินการคลังของประเทศ รวมทั้งเพื่ออุดหนุน กทข. ด้วยนั่นเอง ดังนั้น กทข. จึงมีหน้าที่ในการคุ้มครองผลประโยชน์ของสาธารณะด้านการสื่อสาร รวมทั้งคุ้มครองประชาชนผู้บริโภค (ผู้ใช้บริการการสื่อสารโทรคมนาคม) หากการเก็บค่าธรรมเนียมค่าบริการกำกับดูแล จากผู้ประกอบการสูงไปจะไปกระทบกับผู้บริโภค กทข. ก็ต้องมีหน้าที่แก้ไขดูแล เพื่อมิให้ผู้บริโภคเดือดร้อนโดยอาจลดค่าธรรมเนียม ค่าบริการของ กทข. ลงเพื่อมิให้ผู้ประกอบการผลักภาระไปสู่ผู้บริโภค หรืออาจกำหนดราคาสูงสุดในการให้บริการเพื่อไม่ให้

ผู้ประกอบการเรียกเก็บค่าบริการเกินกำหนด การเรียกเก็บภาษีสรรพสามิตจากกิจการโทรคมนาคมของรัฐ จึงเป็นคนละส่วน กับการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมของ กทช. รัฐมิได้เข้าไปจำกัดอำนาจหน้าที่ หรือก้าวล่วง แทรกแซงอำนาจหน้าที่ของ กทช. แต่ประการใด

นอกจากนั้น กทช. ยังมีหน้าที่ในการควบคุมดูแลรวมทั้งวางมาตรการให้ผู้ประกอบการได้มีการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม ซึ่ง กทช. ก็มีอำนาจตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ การประกอบกิจการโทรคมนาคมฯ ที่จะกำหนดมาตรการใด ๆ เพื่อสนับสนุนส่งเสริมผู้ประกอบการ รายใหม่ให้มีโอกาสในการให้บริการโทรคมนาคมแข่งขันรายเก่าได้อย่างมีประสิทธิภาพ เสมอภาคและ เป็นธรรมได้ และหากเห็นว่าภาษีสรรพสามิตที่รัฐบาลเรียกเก็บไม่เหมาะสมกระทบกับผู้ประกอบการ หรือผู้บริโภค ก็สามารถเสนอความเห็นให้รัฐบาลแก้ไขปรับปรุงอัตราภาษีให้เหมาะสมได้ตาม มาตรา ๕๑ (๒๐) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมฯ

ในส่วนของรัฐบาลซึ่งเป็นฝ่ายบริหาร มีหน้าที่ในการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายที่แถลงไว้ ต่อรัฐสภา และปฏิบัติให้เป็นไปตามแนวนโยบายแห่งรัฐ ตามรัฐธรรมนูญ และรัฐธรรมนูญได้ กำหนดให้มีองค์กรตรวจสอบ คานอำนาจ ท่วงติงอภิปรายไม่ไว้วางใจ ถอดถอนรัฐบาลทั้งโดยรัฐสภา และองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ หากรัฐบาลกระทำการทุจริต หรือขัดรัฐธรรมนูญ หรือไม่คุ้มครอง ประโยชน์ของประชาชนหรือประโยชน์สาธารณะ ในด้านการคุ้มครองผู้บริโภค และการแข่งขัน โดยเสรีอย่างเป็นธรรม ดังนั้น การที่กระทรวงการคลังยินยอมให้หักอัตราภาษีสรรพสามิตออกจากรายได้ ที่ผู้ประกอบการรายเดิม ส่งให้กับ กสท. และ ทศท. ก็เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคมิได้ช่วยเหลือเอื้อประโยชน์ ต่อผู้ประกอบการรายเก่าแต่อย่างใด เพราะหากไม่ให้หักภาษีออกจากรายได้ที่ส่งให้ กสท. หรือ ทศท. ผู้บริโภคย่อมได้รับผลกระทบจากการผลัดภาระภาษีที่เพิ่มขึ้น

อีกประการหนึ่ง ในด้านผู้ประกอบการรายเก่าก็ไม่ได้เปรียบผู้ประกอบการรายใหม่แต่อย่างใด อาจเสียเปรียบอีกด้วย เนื่องจากเมื่อหักภาษีสรรพสามิตที่รัฐเก็บออกจากรายได้ที่ส่ง กสท. หรือ ทศท. แล้วก็อาจเป็นจำนวนเงินสูงกว่าค่าธรรมเนียมหรือค่าบริการ ที่ กทช. เรียกเก็บจากผู้ประกอบการรายใหม่ ผู้ประกอบการรายใหม่จึงมีความสามารถในการแข่งขันสูงกว่ารายเก่า ประกอบกับ กทช. เป็นผู้มี หน้าที่ดูแลให้มีการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมอยู่แล้ว หากเห็นว่าผู้ประกอบการรายใหม่ จะเสียเปรียบก็ใช้อำนาจหน้าที่ของตนตามที่กฎหมายให้อำนาจกำหนดมาตรการช่วยเหลือได้ เช่น

อาจลดค่าธรรมเนียม ให้ผู้ประกอบการรายใหม่ หรือกำหนดอัตราค่าบริการของผู้ประกอบการรายเก่า และรายใหม่เป็นการชั่วคราวเพื่อให้ผู้ประกอบการรายใหม่แข่งขันได้เช่น ห้ามผู้ประกอบการรายเก่าเพิ่มหรือลดค่าบริการในอัตราหนึ่ง แต่ให้ผู้ประกอบการรายใหม่เพิ่มหรือลดค่าบริการมากหรือน้อยกว่าอัตรานั้นได้ในระยะเวลาหนึ่ง เป็นต้น

การอ้างผลวิจัยว่าต้นทุนของผู้ประกอบการรายใหม่ จะสูงกว่าผู้ประกอบการรายเดิมประมาณร้อยละ ๑๕.๕ หากมีการเก็บภาษีสรรพสามิตด้วย ต้นทุนก็จะยิ่งสูงขึ้นกว่าผู้ประกอบการรายเดิมอีกรวมเป็นประมาณร้อยละ ๒๗ ทำให้ผู้ประกอบการรายใหม่ไม่สามารถเข้าสู่ตลาดและแข่งขันกับผู้ประกอบการรายเดิมได้ เป็นการพิจารณาเฉพาะฝ่ายผู้ประกอบการรายใหม่ฝ่ายเดียว มิได้คำนึงถึงการที่ผู้ประกอบการรายเดิมในระยะแรกก็มีต้นทุนที่สูงและมีความเสี่ยงในการประกอบกิจการมาก่อน ทั้งในการจัดหาติดตั้งเครื่องมือ บุคลากร และค่าสัมปทานการอนุญาต หรือส่วนแบ่งรายได้ตามสัญญา ซึ่งเป็นหลักของการประกอบธุรกิจทั่วไป จะอ้างแต่เพียงว่าผู้ประกอบการมาก่อนมีความมั่นคงแล้วได้เปรียบจะต้องหยุด ให้ผู้ประกอบการรายใหม่ประกอบธุรกิจให้เกิดความมั่นคงก่อน ผู้ประกอบการรายเก่าจึงจะสามารถประกอบกิจการต่อไปได้ เพื่อให้ผู้ประกอบการทั้งรายเก่ารายใหม่ เท่าเทียมกันในการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมต่อไป เป็นการอ้างเหตุผลเพื่อประโยชน์ ฝ่ายผู้ประกอบการรายใหม่แต่ฝ่ายเดียว เท่ากับเป็นการสนับสนุนให้ผู้ประกอบการรายใหม่ มีอภิสิทธิ์ ไม่ต้องเสี่ยง ไม่ต้องต่อสู้ดิ้นรนในการสร้างประสบการณ์มีลักษณะ ประหนึ่งว่า ช่วยให้ผู้ประกอบการรายใหม่จับเสียมือเปล่า มาที่หลังมีสิทธิดีกว่า โดยพยายามอ้างว่าเป็นการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม แนวความคิดที่ให้ผู้ประกอบการรายเดิมเลิกประกอบธุรกิจ หรือให้คืนผลประโยชน์ที่ทำมาทั้งหมด แล้วเริ่มต้นแข่งขันโดยนับหนึ่งใหม่พร้อมกันหมด เป็นแนวคิดที่ไม่มีเหตุผลสนับสนุนและเอื้อประโยชน์แก่ผู้ประกอบการรายใหม่แต่ฝ่ายเดียว

ประการสุดท้าย ตามคำร้องของผู้ร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเป็นการอ้างเหตุผลจากการ “คาดการณ์” หรือ “อนาคตที่อาจมีการกระทำ” เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ในรายงานของคณะกรรมการการมีส่วนร่วมของประชาชน วุฒิสภา ซึ่งผู้ร้องเป็นกรรมการอยู่ด้วยสรุปได้ว่า “หากในอนาคตรัฐบาลปรับเพิ่มอัตราภาษีสรรพสามิตดังกล่าวขึ้นไปจนเท่ากับอัตราส่วนแบ่งรายได้ตามสัญญาร่วมการงานกิจการ โทรคมนาคม ซึ่งเท่ากับว่า บริษัทรายเดิมได้รับการยกเลิกการจ่ายส่วนแบ่งรายได้ทั้งหมด... คณะกรรมการ ฯ จึงเห็นว่า แนวทางดังกล่าวเป็นการเปิดโอกาสให้รัฐบาลได้ใช้ดุลยพินิจในการปรับเพิ่มลดส่วนแบ่งรายได้ตามสัญญาร่วมการงานกิจการ โทรคมนาคม เปลี่ยนแปลง

สาระสำคัญของสัญญาร่วมการทำงานโทรคมนาคม ซึ่งเท่ากับแก้สัญญาโทรคมนาคม” เป็นการร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยการกระทำของรัฐบาลที่อาจจะใช้อำนาจตามพระราชกำหนดทั้ง ๒ ฉบับ ดังกล่าว และการกระทำนั้นเป็นการกระทำที่อาจเกิดขึ้นหรือไม่ก็ได้ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญไม่สามารถวินิจฉัยได้ และหากรัฐบาลกระทำการขัดรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ หรือหากมีเจตนาทุจริตยอมนักตรวจสอบโดยองค์กรตามรัฐธรรมนูญหรือถูกดำเนินคดี ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

กรณีคำร้องที่อ้างความชอบธรรมตามรัฐธรรมนูญของผู้ประกอบการ (ผู้นำทรัพยากรสื่อสารของชาติไปประกอบอาชีพ) เฉพาะรายใหม่กลุ่มเดิวนั้นก็เพื่อให้ได้สิทธิข้ามขั้นตอนในการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม ทั้งที่รัฐได้วางหลักการให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญและกฎหมาย เพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจของชาติ เพื่อหารายได้มาใช้ในกิจการสาธารณะ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค สร้างความชอบธรรมตามรัฐธรรมนูญในการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมแล้ว

เห็นว่าพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๓ ตอนที่ ๑๒ ประเภทที่ ๑๒.๐๑ กิจการโทรคมนาคม ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๓ เฉพาะพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต ตอนที่ ๑๒ ว่าด้วยกิจการที่ได้รับอนุญาตหรือสัมปทานจากรัฐประเภทที่ ๑๒.๐๑ กิจการโทรคมนาคม ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๐ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๓๕ (๒) และมาตรา ๕๐ จึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

พลตำรวจเอก สุวรรณ สุวรรณเวช

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ